

Állítsuk helyre a termelékenységet és az átlagkereset törvényesen meghatározott arányát

A DOLGOZÓK munkateljesítményére és politikai hangulatára a közelmúlt években igen kedvezőtlenül hatott az, hogy a teljesítmények növekedésével vagy anélkül is a dolgozók feje fölött lógott a normarendezés és annak következményei. A magyar forradalmi munkáspárt kormány határozatában rögzítette a teljesítmény irányelveit. E határozattal, valamint az azóta kiadott iparági utasításokkal kapcsolatban a könnyűipar területén is új fogalom alakult ki: az átlagbérelenőrzés.

A len-kender iparágban május 1-től felsőbb utasítás alapján rögzítettük az ezen időpontban érvényben lévő összes besorolásokat munkaköröként, és vállalati szinten is. Ismeretes, hogy a munkástanácsok az általuk előkészített népszerűségben fűrőve — és legtöbbször a Kádár-kormány intézkedéseit semmibe véve — a megengedett kereteken felül is emelték a bért egyes üzemekben, kismértékben az Újszegedi Kender- Lenzövívőnél is. A kormány által engedélyezett béremelés mértéke úgy értelmezendő, hogy 1956. III. negyedévi termelési szint azonossága mellett kaphatják meg a dolgozók a megfelelő magasabb bért. Amennyiben a termelékenység az elmúlt év megfelelő negyedévéhez viszonyítva csökkent, akkor kevesebb, ellenkező esetben arányosan magasabb bér használható fel.

KORMÁNYUNK állást foglalt amellett, hogy a normarendezéseknek meg kell szűnnie az iparban. Ugyanakkor nagyon helyesen szükségesnek tartja, hogy a vállalatok az átlagbéreket rögzítsék. Mintegy biztosítékot akar kapni a kormány arra, hogy az átlagbérek megfelelően alakuljanak, ne torzuljanak el a kereseti arányok és az egyes iparágak között is kialakuljanak a megfelelő bérarányok. Nem lenne egészséges, ha a politikai és gazdasági megrázkódtatások okozó normarendezéseket újból felelevenítenénk. Ugyanakkor a forint stabilitását biztosítja az, ha csak annyi bért fogyasztunk, amennyi fedezetünk van. Természetesen nem lehet helyes, ha az egyes vállalatok az átlagbérelenőrzést arra használják fel, hogy megszüntessék a teljesítménybérezést és minden munkahelyen havibérre, vagy sima órabérre állnának át. Eppen ezért a bérpolitikánál kettős cél kell, hogy vezesse az üzem vezetőit: a személyes anyagi érdekelttség érvényesítése, és a helvess kereseti arányok megteremtése. Minden vállalat olyan bevezetési formát alakíthat ki, amely körülményeinek a legjobban megfelel, de nem engedhető meg, hogy például egyes budapesti pamutszövődéknél termelő munkások — fonónok, cérnázók stb. — havibérben dolgozzanak, ahol a kereset akkor is biztosítva van, ha az elmúlt év termelésének kis hányadát teljesítik. Az átlagbérelenőrzés al-

kalmazásával egyidejűleg a teljesítménybéres munkahe-lyeken a normatelésítés mértékét is felül kell vizsgálni. Üzemünkben is igen káros gyakorlat volt az elmúlt időkben, hogy egyes munkahe-lyeken alacsony intenzitással 140—160 százalékra teljesítették a normájukat és ugyanakkor nem állt mögötte megfelelő termelékenység. Ha helyesen állapították meg, akkor egy átlagos munkás 100 százalék körül tudja csak teljesíteni a normáját. A mostani teljesítmény százaléki nyelven nem szabad azonban csökkennie a dolgozók keresetének, ha egyéni lazaság nem áll fenn. Eppen ezért az intézkedésekben oda kell hatni, hogy az alapórábert kell megemlíteni, de a teljesítményszázalékot visszarendezni, és így a dolgozók keresete nem változik.

NEM LENNE ELEG egy vállalaton belül az átlagbérelenőrzéssel, illetve rögzítéssel párhuzamosan napirendre térni. Szükséges a szakmai átlagok megfelelő vizsgálata, kialakítása is. Ez abból áll, hogy egy-egy iparon, illetve iparágban belül; de egyes üzemek között sem lehet egyes foglalkozások között lényeges eltérés az átlagkereseteket illetően. Nagyon sok problémát okozott 1956 októberé előtt az, hogy egyes karbantartóknak — például a Szegedi Kenderfonógyárban —, lényegesen magasabb bért fizettek, és ez munkavándorláshoz vezetett. Ugyanakkor előfordult az is, hogy egyes szakmák üzemünkben jobban voltak fizetve, és a szívó hatás az Újszegedi Kender- Lenzövívő Vállalat felé irányult.

Természetesen teljesen egyforma béreket beállítani, vagy rögzíteni éppen az üzemek sajátossága miatt nem lenne helyes, meg kell találni a megfelelő arányokat. Az átlagbérelenőrzéssel kapcsolatban beszélni kell arról is, hogy egyes üzemek a munkástanácsok demagógiájára nagyobb mértékű béremelést hajtottak végre ez év január-

jában, mint amilyenre engedélyt kaptak. A kormány rendelkezése alapján iparágunkban, de más iparokban is ez év szeptemberétől az illetéktelenül adott béreket vissza kell állítani, és csak annyit használhat fel minden üzem, amennyire engedélyt kapott. Lesznek üzemek, amelyek ez a rendezés igen komoly mértékben érint, de ez nem a párt, vagy a vállalatvezetés hibája, hanem az olcsó népszerűséggel dolgozó munkástanácsok és az ellenforradalom számlájára írható.

A kormány betartja ígéreteit, de ugyanakkor megköveteli azt is, hogy határozatait és törvényeit mindenki a gyakorlati életben megfelelő szellemben hajtsa végre. Azok, akik ellenkező utasítást adnak a kormány rendelkezéseinek betartására, vagy figyelmen kívül hagyják azokat, személynélkül felelnek a helytelen intézkedésekért. Így történik ez jelenleg is, ahol nem vették komolyan a kormány rendelkezéseit.

MEG KELL MONDANI azt is, hogy sem most, sem a jövőben nem kívánjuk a normarendezések káros gyakorlatát követni, de ugyanakkor valamennyiünknek kötelessége a forint stabilitásának, a bérek és árak arányának megfelelő tartása, mert ez vezethet a lassú, de biztos életsszínvonal emelkedéséhez, a gazdasági élet megerősödéséhez, és a nyereségrészesedéshez való hozzájáruláshoz. A dolgozók a helvess gazdaságkodást az év végén való részesedésnél is gyakorlatilag érzik majd.

Pavlovics László

Újszegedi Kender- Lenzövívő Vállalat

Segítsék a kommunisták, hogy a becsületes pártonkívüliek bátran mondjanak véleményt

Tapasztalatok a Kenderfonó I-es párt-alapszervezetéből

Ha az ember

afelől érdeklődik a Szegedi Kenderfonóban, hogy ki az I-es párt-alapszervezet titkára, tömören ilyen választ kap:
— Hát a Pista bácsi, a lakatos. Meg is találni a gépműhelyben.

Pista bácsi, teljes nevén Fındics István, régi harcosa a munkásmozgalomnak. „Öreg” tizenkilences... — mondják róla sokan. Sudár ember, haja deresedik. Nagy az élettapasztalata. Évekkel ezelőtt valamiféle „tüske” volt a lelkében, hiszen mint érző ember, súlyosan érintette a vele szemben korábban elkövetett méltánytalanság. Az elmúlt év őszén, az ellenforradalom farsangján mégsem ingott meg, bár a volt MDP vezetésének hibáitól, rossz gyakorlatától ő is szabadulni akart. Az ellenforradalom fegyveres leverése után nehéz körülmények között a párt újjászervezését segítette. S ő lett az I-es párt-alapszervezet titkára.

Párt-alapszervezetében a munka és az élet mindig új és új problémákat hoz. Jó volt hallani az alapszervezeti titkárnak az életet alapul vevő szavait:

— Az élet

nem írott könyv. Mindig vannak új problémák és az út előre nem sima.

Jó, hogy a problémák megoldását igyekeznek segíteni, több-kevesebb sikerrel. A gyárban is voltak berendezések. A forradalmi munkáspárt kormány intézkedésére 13,4 százalékkal megnövelték a béreket. A „munkástanács” azonban, miután ez nagyon népszerű volt, túllépte a megengedett fizetés-emelési határt és 13,4 helyett 19,6 százalékkal önkényesen növelte a kereseteket. Ezután a 13,4 százalékos béremelés fizethető ki, az önkényesen túllépett nem. Hiába, többre nem képes most az állam — bármennyire is szeretné a kormány —, éppen a már elért életszínvonal megszilárdításáért, az életkörülmények jövőbeni javításáért. Az I-es párt-alapszervezet kom-

munistái is megértik ezt és jól tudják, hogy minden jószándék ellenére is csak addig nyújtózhatunk, ameddig a takaró ér. Persze, nem így van ezzel jó néhány pártonkívüli. Fájjalják, hogy valamivel kevesebbet keresnek. Érthető ez is, bizonyos mértékig. Ennek ellenére a kommunisták türelmesen és szépen beszélnek erről a kérdéssről. Nehéz és talán népszerűtlen dolog is ez, de jelenünk, jövőnk érdekében mindenképpen jó ügyet szolgál.

Az I-es párt-alapszervezet tagjainak és a pártonkívüli dolgozóknak jó a kapcsolata. Kívánnivalók azért akadnak. Több párttag is panaszkodott arról, hogy amikor a pártonkívüliek kisebb csoportjai valamilyen „kényszer” kérdéssről vitáznak, mindjárt abbahagyják a maguk közti eszmecserét. Ha kommunisták mennek oda, Ez a tény, ha tetszik, ha nem, azt jelenti, hogy a pártonkívüli becsületes munkások körében is vannak olyanok, akik még nincsenek kellő bizalommal a párttagok iránt. Szépen, türelmesen azt is elő kell segíteniök a gyár párt-alapszervezete tagjainak, hogy a becsületes pártonkívüliek mindegyike bátran mondjon véleményt. S mi történjék akkor, ha ez a vélemény hamis, eltorzítja az igazságot? Ervekkel, — nem szölamok és frázisok puffogatásával — segítsük a helvess felismeréshez a pártonkívülieket. Ez is a tömegkapcsolatok szorosabbra tételének egyik útja.

megmondjuk, hogy a Kenderfonógyárban is nehezíti a pártmunkát, hogy még nem alakult ki ennek legmegfelelőbb formája. Keresik azonban és nem is eredménytelenül az ehhez vezető utat. Állomása ennek, hogy a pártcsoporthatározatok már tartottak megbeszélést. A pártcsoporthatározatok öntevékenysége, munkája előrelendíti az egész alapszervezet aktivitását. Ezért helvess pártbizalmiakkal újból és újból elbeszélgetni, segítve a

Osztintén

megmondjuk, hogy a Kenderfonógyárban is nehezíti a pártmunkát, hogy még nem alakult ki ennek legmegfelelőbb formája. Keresik azonban és nem is eredménytelenül az ehhez vezető utat. Állomása ennek, hogy a pártcsoporthatározatok már tartottak megbeszélést. A pártcsoporthatározatok öntevékenysége, munkája előrelendíti az egész alapszervezet aktivitását. Ezért helvess pártbizalmiakkal újból és újból elbeszélgetni, segítve a

legmegfelelőbb tevékenység kialakítását.

Nagyon tetszett az is, amit az alapszervezeti titkár így fogalmazott meg:

— A kommunistáknak nem szabad hazudniok. Az igazságot kell megmondani az embereknek. Persze, a pártos, a nép javát szolgáló igazságot. Ennek kimondásától nem kell félni.

Tökéletesen igaz. S ha ezt érvényesíti munkájában minden párttag az emberekkel folytatott eszmecserékben, akkor tovább növekszik a bizalom irántuk.

A munkások

körében is találni olyanokat, akiknek téves fel-fogásuk van a „nemzeti kommunizmusról”, vagy nem tudják, hogy mi az. Nem ártana tehát újból szót váltani az ezzel a kérdéssel foglalkozó pártonkívüliekkel, baráti vitákban tisztázni velük a „nemzeti kommunizmus” reakciós jellegét.

A fentiekben a pártmunka néhány mozzanatáról szölamunk. Olyan kérdésekről, amelyek fontosak az alapszervezet és a pártonkívüliek kapcsolata erősítésében. A dolgozók körében a demokrácia kiszélesítésének segítése további vitákkal, eszmecserékkel, közéletessel, bizonyos, hogy nagyobb eredményekhez vezet. Ezért munkálkodni napról napra fontos az I-es párt-alapszervezet kommunistáinak is.

Újabb tíz termelőszövetkezetet villamosít a DÁV Békés és Csongrád megyében

A Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat évről évre folyamatosan bekapcsolja a Bács-Kiskun, Békés és Csongrád megye termelőszövetkezeit az áramhálózatba. Most e két utóbbi megyében újabb tíz tíz villamosítást dolgoznak. A legnagyobb munkát Békésben végzik, ahol egymásután hét tíz tagjainak a válláról veszik le ilyen módon a munka nehezét, teszik könnyebbé a takarmányelőkészítést, cséplést, öntözést stb. Tótkomlóson és Orosházán egyszerre két-két szövetkezetet villamosítanak: a Viharsarok és az Alkotmány, illetve a Petőfi és a Kossuth Tsz-t.

Csongrád megyében a legnagyobb hagymatermelő szövetkezet, a makói Úttörő Tsz a nagyfeszültségű távvezeték-ről kapja majd az áramot.

Dorozsmán rendezik meg az idei hagyományos megyei tűzoltóversenyt

A Csongrád megyei tűzrendészeti osztályparancsnokság 1957. évi üzem, köz-ségi tűzoltóságok hagyományos megyei tűzoltóversenyét szeptember 8-án, vasárnap délelőtt 9 órai kezdettel Kiskundorozsma községben rendezi meg.

A versenyen részt vesznek a járási versenyeken első helyezést elért csapatok. A megyei versenyen a jó eredményt elért csapatok értékes tárgyjutalmat kapnak.

A verseny befejezése után az állami tűzoltóság tűzoltási bemutató gyakorlatot tart.

A megyei verseny és az állami tűzoltóság bemutató gyakorlatának megtekintése díjtalan.

— OSZI RUHABEMUTATOK rendezését vette tervbe a városi tanács Kereskedelmi osztálya. Az első bemutató valószínűleg meg-e hónapban megrendezik valamelyik szegedi filmstúdióban.

AZ ÉJSZAKA „ismerőseinek” NYOMÁBAN

kintetével találkozunk, amint belécsim-paszkodtak egy erősen összes, de még magát jól tartó férfibe. A lányoknak láthatóan nem tetszett, hogy „találkoztak” velünk... Az utolsó kilépőkkel mi is távoztunk, az ajtóban azonban, várva partnerét, egy erősen beszeszt lány kellett magát a koraósi éjszaka bódító lehelle-tével. Ahogy beültünk a kocsi, a lány szeme még jobban felcsillant, mert hát-ha a kocsi hazagurítaná... A gyalogos partner viszont, akkor mehetne egymaga.

A volt Tombác „pincéjében” már alig volt egy talpalatnyi hely, de azért megkerült egy üres asztalka. Egy bordóruhás szökeség mohó szemmel falt volna fel minden új belépő férfit, ám, akivel volt, az sem volt éppen nyeszlett kisfiú. Milyen pech: az éjszaka kicsal minden „ismerőst”, itt is többel találkoztunk, de nagyon szöliak voltak „már” és „még”... JÓL SEJTETTÜK, velük is találkoztunk ismét, a Kis-Hungáriában, no meg az egytestvér lányokkal is az összes férfi társaságában, és még többekkel, X. Sári-kával is, aki úgy hírlík, nem dolgozik és mégis csinos, jól öltözködik, pedig „csak” özvegy gyárimunkás anyja tartja el. Haj-nali fél kettőkor innen, a hotidiki helyről is kísérelték a vendégeket. A legmakacsabbak ilvenkor azt kutatták: hol van még egy hely, ahol „áll” a bál” és szeszt is mérnek? Hát a „Tiszavirág”. Az a „legutolsó hely”, ahol meg lehet még áll-ni — már, aki meg tud — egy hörpintésnyi rumra, csemegeborra, likőrré, vagy feketére. Ilyenkor már nem számít a ven-

dégnek az ár, a kis blokkon el lehetne számolni akár a csillagos eget, a folyó esztendő az éppen aktuális hónappal, nappal, órával, perccel és másodperccel. Az éjszakában egyesek torkán különböző italok képeben sűrűn és sebesen gurulágnak le a forintok: ugyan miből, kinek a rovására?

Bűzös pára csapja orron a belépőt a tüdő megfojtására sűrűsödött füstben. Az előtér „diszkórén” félhomályos, a sarokban már akármit lehetne csinálni, mert az egyszál pincér nem ér rá odafigyelni, sem a keserűséges zongorista — aki szerződéskötéskor és beharangozáskor azt hitte, hogy valóban jóhírű lokálba kerül, pedig... —; különben is az egyik asztalnál szinte összegubancolódva esőkolóznak, amott is, még közvetlen mellettünk is. Itt és ilyenkor minden előbbi vendég „tipikus” vendégeinek karakterével lehet találkozni. Mintha csak a borsos árak, meg a naívan nyomorúságos berendezés vonzaná ide őket, mint lepkéket a fény. Az ajtóban fiúkerek, autók állnak meg; jönnek, mennek, csapódik az ajtó és zuhognak a lovak patái. Az ajtó elé időközben kisebb-nagyobb csoportokban tá-molyognak ki a „vendégek”, mert már bent fuldokoltak a sűrű, késsel vágható füstben. Kint tárgyalják meg — de úgy, hogy a környékbeli házak lakói is felébredjenek és „okuljanak” —, hogy miért is olyan a már ismerős két egytestvér lány, mint amilyen, és a többi... a többiek. Az „élelmesebb” vendégek — ha már úgyis levegőznek — a kapu alá, vagy a pusztá falnak fordulnak... Bent hörög, liheg az egész terem a vérforraló mámor és a gyomorémelyítő józanodás határán. Időközönként egy-egy párral fut el a konflis, a taxi, vagy a saját jármű, (!?) de az is lehet, hogy az állami kocsi, mert ilyen is volt.

„TISZAVIRÁG”! Mintha a lokálnak nevezett búzbarlang nevében hordaná sorsát, éltét is, s azt a milliót, amit éjszakaról éjszakra terem, s amit egyesegyedül képvisel errefelé. Bizony-bizony, ezek az éjszakák nagyon-nagyon megérték már a „hálódúzsárag”.

Lódi Ferenc

Megkezdődött a cukorrépa és a kender szállítása a Tiszán

Szeged környékéről és a déalföldi részéről a Tiszán megkezdődött a cukorrépa és a kender szállítása uszályokkal. Az uszályok a vontatóhajókkal a szegedi Tiszaszakaszon át közlekednek. Már eddig is jelentős mennyiségű kender szállítottak a vízen a Vajhádi Kendergyárba, s nagy mennyiségű cukorrépát a Szolnoki Cukorgyárba.

Az uszályokat a Csaba nevű vontatógőzös és a Zalka nevű motoros vontató vízi rendeltetési helyére. A kender és a cukorrépa vízi szállítása értesülésünk szerint hosszabb ideig tart.